

De tabernakel

I. De oprichting van de tabernakel

Lees Exodus 40

Bij de beschouwing van de tabernakel moet onze aandacht eerst uitgaan naar de oprichting en inwijding ervan. Het eerste deel van Exodus 40 bevat de aanwijzingen, en het tweede deel de handelingen van Mozes bij de uitvoering hiervan. De tabernakel werd opgericht op de eerste dag van de eerste maand, bijna een jaar na de uittocht, vlak voor het tweede pascha, en ongeveer vijftig dagen na het geven van de wet. Mozes was tachtig dagen op de berg, en het voorbereidende werk was in zes maanden voltooid. En deze opbouw gaat verder, laten wij dit gaan zien en op elk deel en zijn typische betekenis letten.

Het geraamte van de tabernakel was samengesteld uit planken van sittimhout, overtrokken met goud. Deze stonden naast elkaar en waren aan weerszijden en aan het westelijke uiteinde met vijf balken aan elkaar verbonden. Zij waren geplaatst op honderd voetstukken van zilver, van elk honderd en veertien pond – in totaal dus vijf ton zilver. De tabernakel stond oostelijk en westelijk en de ingang was aan de oostzijde. De tabernakel was bedekt met twee kleden, en elk bestond uit vijf gordijnen van fijn getweerd linnen, blauw, en purper, en scharlaken. De gordijnen werden aan elkaar gekoppeld door lussen en koorden om de kleden (het deksel) te vormen. De lengte van een gordijn was 28 ellen en de breedte vier ellen. Deze vormden de binnenbekleding. Daaroverheen werden twee gordijnen van geitenhaar geplaatst, de lengte van deze gordijnen zal dertig ellen zijn. Daaroverheen kwamen er nog een paar, gemaakt van roodgeverfde ramshuiden. En daar weer overheen

was een bedekking van dassenhuiden. De gehele lengte van het bouwwerk was dertig el, of vijftig voet. De breedte en de hoogte waren gelijk, elk tien el, dat is zeventien of achttien voet. De gehele tent was dubbel, en toch was het maar één tabernakel. Zelfs aan de buitenkant gaven de verbindingen van gordijnen en richels een scheiding aan, en binnen was het hetzelfde. De twee delen waren gescheiden door een voorhangsel van hetzelfde fijn getwijnde linnen van blauw, purper en scharlaken, geborduurd met cherubs. Van deze twee vertrekken, was het ene dubbel zo groot als het andere. Het binnenste, het kleinste van de twee, was van dezelfde lengte, breedte, en hoogte. Dit was het heilige der heiligen. Het gedeelte vóór het voorhangsel was het heilige. Buiten en rondom de tabernakel bevond zich de voorhof, een omheining van honderd el bij vijftig, gevormd door gordijnen van dezelfde constructie en van hetzelfde materiaal als de binnenbekleding van de tabernakel.

1. Deze tabernakel of tent was het Koninklijke paviljoen van de Goddelijke Koning van Israëel, waarin Hij altijd te vinden was, en daarom was dit het centrum van de nationale eredienst.
2. De tabernakel was het type van de menselijke natuur van Christus.
3. De Tabernakel in zijn drie verschillende delen was het type van de Kerk. 1. De zichtbare Kerk. 2. De onzichtbare of geestelijke Kerk. 3. De triomferende Kerk. Met deze derde uitbeelding stemt het meubilair goed overeen – de ark, het verzoendeksel, het gouden reukofferaltaar, de toonbroden, de kandelaar, het koperen altaar en het wasvat. De gelijkenis tussen het heilige der heiligen en het paradijs moet intelligente Israëlieten hebben getroffen. ‘Het verterende vuur’ stelde de geschonden ‘vurige wet’ voor. De cherubs die hen uitsloten van zijn heilig gebied, herinnerden hen misschien aan de cherubs en het vlammeende zwaard die waren ingesteld om ‘de weg van de boom des levens te versperren’. Er was nu echter een gunstige toegang tengevolge van een met bloed besprenkeld

verzoendeksel en de tussenkomst van een priester. Het opzetten van deze tent in de woestijn door een veracht volk, zo'n drieënder-tighonderd jaar geleden, is een gebeurtenis die de wederopbouw inhoudt van de aardse tabernakel van gelovigen.

II. Zalving van de tabernakel

Lees Exodus 40:9-11

Wij hebben gesproken over de oprichting van de tabernakel, en wel in een drievoudige opvatting ervan: als plaats van aanbedding, als type van de menswording van Gods Zoon, en als symbool van de Kerk. Onze aandacht wordt nu gevestigd op de zalving van de tabernakel met de heilige olie. Op een andere plaats hebben wij de samenstelling en de typische betekenis van de olie uiteengezet (Ex. 30:22-25). Het was ongetwijfeld een symbool van de Heilige Geest. De tabernakel werd gezalfd in verband met elk van de drie aspecten die erover werden ingenomen:

1. Als een liturgische tent, een koninklijk paviljoen, de plaats van aanbedding. Mozes, die op goddelijke aanwijzing handelde, en waarschijnlijk zijn vinger in de olie dompelde, raakte met voldoende fijngevoeligheid de tent en elk voorwerp van het meubilair aan. Zo werden zij gewijd en apart gezet, elk voor zijn eigen doel. De waarheid die hieruit sprak was, dat de aarde vervloekt was en onrein, en dat die afgezonderd, geheiligd en gewijd moest worden, voordat zij geschikt was voor de dienst van God.

2. Als een type van de menselijke natuur van Gods Zoon. Zeer zeker had de menselijke natuur van Christus geen smet van verontreiniging en daarom was er geen behoefte aan reiniging van onreinheid. Maar zij werden gewijd voor zijn speciaal doel, en geschikt gemaakt door een onmetelijke volheid van de Heilige Geest.

‘En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water; en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest Gods nederdalen, gelijk een duif, en op Hem komen’ (Matth. 3:16). ‘Want er zal een rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht voortbrengen. En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN’ (Jes. 11:1-2; zie ook Jes. 51:1). De vleselijke, wereldse Joden konden dit type of de betekenis ervan niet zien. Zij waren blind voor het ware karakter van God, voor het kwaad van de zonde, voor de geestelijke verlossing en het belang van de eeuwigheid. Maar het ontbrak niet aan aanwijzingen om de betekenis ervan duidelijk te maken aan de geestelijk gezinden. Herhaaldelijk werd Mozes opgedragen het voorbeeld te volgen dat hem op de berg getoond was. Wij hebben herhaaldelijk kennis genomen van zijn trouw om te doen wat de Heere hem gebod. Dit is ongetwijfeld een waarschuwing tegen eigenwillige godsdienst, maar er ligt meer dan dit in begrepen. De God van hun vaders was vaak aan hen verschenen in een menselijke gedaante. Deze verschijningen waren echter van voorbijgaande aard. Hier was een letterlijk, zichtbaar, tastbaar, permanent symbool van Zijn aanwezigheid. De woorden van Salomo bij de inwijding van de tempel zijn in dit verband de moeite van het vermelden waard. ‘Maar waarlijk, zou God bij de mensen op de aarde wonen?’ (2 Kron. 6:18). Zo is ook het gezicht van Jesaja, toen hij de Heere zag zitten op een hoge en verheven troon en Zijn zomen vervullende de tempel (Jes. 6:1). En die van Daniël, aan hem geopenbaard door de man Gabriël tegen de tijd van het avondoffer (Dan. 9:21).

3. Deze zalving is ook van toepassing op de tabernakel als een symbool van de Kerk, het mystieke lichaam van Christus, ‘dat een woonplaats van God is door de Geest’. De hemel, het ware heilige der heiligen, de hoge en heilige plaats, is gevuld met heiligen –

de gezalfden van God. Voor hen is de *olie* een *verlichtende* zalving: ‘Zij weten alle dingen.’ Het is een *zachte* zalving, het breekt hun hoofd niet maar hun hart. Het is een *vreugdeolie*, die de Messias aan treurigen geeft – vreugde in Gods heil. Het is een *genezende* olie, die de ziel herstelt, doet ontwaken en herleven. Het is een *reukverspreidende* zalf, het ruikt naar de naam van Christus. De Heere blaast op Zijn hof en de specerijen ervan vloeien uit. Het is een *veredelende* zalving: zij die ermee gezalfd zijn, worden koningen en priesters voor God. Het is een *blijvende* zalving: de Heilige Geest woont voor altijd in de gelovige. De zichtbare kerk, de voorhof van de tabernakel, is ook heilig. De Bijbel en de ordonnanties van het evangelie zijn heilige grond. En niettegenstaande alle gebreken en ongeregeldheden is elke ware kerk van Christus die deze naam waardig is, een genootschap van superieure zedelijkheid – zij is het zout en het licht van het land.

III. Bijdragen voor de dienst van de tabernakel

Lees Exodus 35

De voorgelezen passage bestaat uit twee delen. Het eerste bevat het bevel van de Heere aan Mozes om een vrijwillig offer van de kinderen Israëls te nemen voor de oprichting van de tabernakel, met een specificatie van de verschillende artikelen die nuttig en welkom zouden zijn. De dienst van God is zo divers en uitgebreid dat die werk biedt aan allen, ongeacht hun talenten, rang of stand, geslacht of leeftijd. Wij kunnen ons nauwelijks voorstellen dat een lid van de kerk van Israël zich in zodanige situatie bevindt, dat hij geheel en al is uitgesloten van deelname aan deze dienst. De rijken en edelen werden gevraagd om bij te dragen met hun rijkste bezittingen, zoals de kostbare stenen voor de borstplaat van de hogepriester, en met goud en specerijen. Maar zilver, koper, hout, olie, dassenhuiden en ramshuiden van de armere klassen waren even